

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esiz ve kölelerin bülteni

* **Hayret Bir Şey...**

* **İnsanlığın Selâmeti İçin
2. Din Reformasyonu
Şarttır!**

* **Ali Ergin Güran'dan
Önemli Açıklamalar**

HAZİRAN 1989

YIL: 2 (+17) SAYI: 5 (+37) 1000 TL. (KDV Dahil)

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

KURUCULARI :

**A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN**

Sahibi :
Ali METE

Genel Koordinatör :
Ali TÜMER

Yazı İşleri Müdürü :
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

**Adres : Atatürk Mah., Mandıra Sok., K Blok, D. 2,
Ümraniye / İSTANBUL**

**Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi
Tel. : 520 17 63**

**Dağıtım : NER DAĞITIM, Erkan Sarı, Çakırağa Cami Sok.
Göktaş İşhanı No: 101 Aksaray - İstanbul**

Son Baskı Tarihi : 12.5.1989

Hayret Bir Şey

**Ey progresistler; ey sosyalistler; ey komünistler ve ey bunlara kı-
zıp da ekstremist olanlar; ve de ey seyirci ahali!**

Son 2-3 sayıdır, yani yaklaşık bir yıldır ortaya sorular atıyor, giderek bunları açıyor ve açıklıyor ve de ilgilileri bu konular hakkında görüşmeye, tartışmaya, hatta işbirliğine çağırıyoruz.

Ama bütün bunların yankısı olarak, bir «papağan konformizmi» tepkisi alıyoruz: Herşey tartışılsın; herşey tartışılsın! Herkes tartışsın; Herkes tartışsın! Sonra —piyasada— bir de Sovyetlerdeki, son «Gorbaçov» tavrından şaşkına dönmüş parti yöneticilerinin ve bürokratimsı bilim adamlarının daha ince konformist ukalâlıklarının tercüme ve taklitlerine rastlıyoruz.

Ancak bültenimizin geçen Mart 1989 sayısından sonra, genişliğinin, derinliğinin ne kadar olduğunu tesbit edemediğimiz bazı çevrelerde, o da fiskos şeklinde olmak üzere, «emek» ve «iş» kavramlarının ne demek olduğunu, veya bunların farkının ne olduğunu sorulmaya, araştırılmaya başlandığını yine fiskos şeklinde fakat hayretler içinde kalarak öğrenmiş bulunuyoruz.

Korkunun ecele faydası olmadığı gibi, aşağılık kompleksinin veya mahcupluğun da cahillığe hiçbir faydası yoktur.

Soru şeklinde ortaya attığımız konu gayet açık, net ve -çok hoşlandığımız ifadeyle- bilimseldir; ve de rahatça emin olabilirsiniz ki şu basit sorudan şimdiye kadar görmediğiniz ve hayal dahi edemeyeceğiniz kadar çok ve derin -bilimsel- tezler ortaya çıkacak ve Dünya çapında anlamlı bir tartışma başlayacaktır.

Şimdilik daha fazla açıklama gereği duymadan soruyu en basit ve net hali ile burada bir defa daha vurgulamayı görev sayıyoruz:

«Emek» ve -ekonomik anlamda- «iş» kavramlarının anlamları, ve bunların birbirinden farkı nedir? Tabii bunlardan birinin anlamı ile aralarındaki farkın izahı da yeter cevaptır.

Bu basit soruya cevap vermemenin hiçbir mazereti olamaz; cahillikten başka... Ama cevabı geciktirmenin -ki bu ihtimal siz Türkiye'dekiler için pek sözkonusu olamaz- ancak kariyerizm, oportünizm, pragmatizm, vs. gibi mazeretleri olabilir. Bu kavramların farklı tariflerinin Marks, Engels ve Lenin tarafından bile açıkça yapılmamış olması bahanesi ise insanda devrimcilik, ilerencilik namına hiçbir sıfat bırakmaz.

Onun için Ey Türkiye'deki ahali! Bir an evvel uyanın; uyanın da şu bizim zincirlerimizi çözün; çözün de, eşeğin işini de emek sayan -kolonyal- bir düzende «hayvan gelip, eşek gitmek»ten kurtulun!

KATKI

D Ü Z E L T M E

Geçen sayımızın 8. sayfasındaki 13. satırda, «Ancak..» kelimesi ile başlayan cümle, retorik kavramların alışılmış kompozisyonlarının cazibesi nedeniyle, ve de aceleyle yanlış bir muhtava ile monte edilmiştir.

Dikkatli bir okuyucu, analojinin gelişinden kolayca çıkarabilir ki verimlilik, iş yapma becerisi anlamına gelmez; «beceri» verimliliği doğuran nedendir. Aynen çekim ivmesinin nedeninin ana kütle -Dünya- olması gibi...

Yani bu cümlede aslında «beceri»nin nasıl ve hangi kozmik emeklerin birikimi neticesi ortaya çıktığı sorulmaktadır.

İNSANLIĞIN SELÂMETİ İÇİN

2. DİN REFORMASYONU

ŞARTTIR !

Din, bugün bilimin aleyhine genişleyen ve dünyanın sosyo-ekonomik düzenini -gittikçe daha fazla -olumsuz yönde etkileyen büyük bir spekülasyon alanından başka birşey değildir.

Çünkü bugün beş duyumuza hitap etmeyen maddeyle ilgili -meselâ atom gibi- kavramları -fizikte- bir takım modellerle izah eden ve bu modelleri, deneysel olarak hata ve eksiklikleri tesbit edildikçe değiştiren insan, nasıl olur da kendi ile ilgili kavramlarda binlerce yıllık saplantılardan kurtulamaz, ve meselâ «melek» diyince kanatlı bebek veya kız, «şeytan» diyince keçimtrak bir şekli yakıştırır, tekabül ettirir. İnsanın bu kadar benzer konularda bu kadar farklı düşünebilmesi, veya kavrayışının bu kadar farklılaşabilmesi şizofrenik bir olaydır; ki ancak toplu ibadet ve ayinlerle biraz tedavi edilebilir. O halde bugünkü -her türlü spekülasyona açık- öğretisi ile dini yaymaya çalışmak, «şizofrenik epidemi» gibi bir hastalık yayıp sonra da tedavi ediyorum diye toplu ibadet ve ayinler yaptırarak yolunu bulmak, maddî çıkar sağlamak demektir.

Yoksa, meselâ uçamayacağı -hiçbir deney yapmaya gerek olmadan- herkesçe bilinen bir bebek veya kız modeli yerine «melek» kavramının tekabül ettirilebileceği hiçbir bilimsel deneyle yanlış ve eksikliği çıkarılamayacak bir model tasarımında bulunmak okadar güç müdür; veya böyle bir modeli hayal etmek melekleri yahut Allah'ı kızdırır mı?

Hiç de güç değildir. Çünkü meleklerin her din eğiliminde değişmeyen ortak tarif edilmiş -insanla ilgili- işlevleri, fonksiyonları vardır; ve de yine her din eğiliminde bulunan ana ibadet davranışları ile ilişkilidirler. Ayrıca artık kabul etmemiz ve bir postülaya dayanmamız gerekir ki, dua, ayin, oruç, kurban, vs. gibi ibadet şekilleri, insanlığın alaca karanlık vahşet döneminden bize gelen mesajlardır; o ilk insanların bizimle kurduğu bir iletişimdir; aynen bir ışık kaynağının fotonlar vasıtasıyla, bir ısı kaynağının titreşim dalgaları ile kurduğu iletişim gibi... Bugün uzayın derinliklerine mesajlar göndererek bizden şuurlu varlıklar varsa bizi anlarlar diye düşünüp daha ileri bilinç düzeyleriyle iletişim kurmaya çalışan insan geçmişine karşı nasıl bu kadar kör olabilir veya körleştirilebilir?

Diğer taraftan, böyle bir -bilimsel- model tasarımında bulunmak, melekleri ve Allah'ı hiç de kızdırmaz; bilakis memnun eder. Çünkü zaten bize hizmetle mükellef olan- melekleri anladıkça onlardan bilinçli olarak da yararlanmayı öğreniriz; şeytanı anladıkça bilinçli olarak ondan sakınmayı öğreniriz... Ve bu arada «ne oldum delisi» olmuşa benzeyen gen mühendisleri de insandaki «etik» genleri (genetik) ile hayvan genleri gibi oynanamayacağını, bu konuda mutlaka ruhu ve melekleri de hesaba katmaları gerektiğini anlayarak doğru çalışmalara yönelirler...

Tek tanrıci dinler aslında insanlığın teorik düşünce seviyesine sembolik mantıkla düşünme olgunluğuna eriştiğini gösterir. Zaten İslâmiyetin «tevhid» ilkesi de bunu apaçık belirtir. Gerçekten de son tek tanrıci din olan İslâmiyetin çıktığı 7. yüzyılda sıfır sayısı keşfedilmiş ve -ancak- ilk defa o zaman modern anlamda bilimsel bir teori olan «Cebir» ortaya konabilmiştir. Bedâhât (apaçıklık, güzellik, uygunluk) ölçülerine, anlayışlarına dayanmayan ve Allah'ın bile karışmayacağı bir mecburiyet sistemini o zamana kadar yaşayan hiçbir insanın havsalası almamıştı ve alamazdı da... Çünkü bu kalitatif değişim, insanlık tarihinde ateşin keşfinden sonraki ikinci büyük sıçramayı ifade eder.

Bu «sıfır» sayısının keşfi ile -aynı zamanda- politeist, köleci ve kolonyalist Aristo'nun «retorik mantık»daki mutlak eşitlik ilkesi çürütülüyor ve «sembolik mantık»la, mutlak eşitliğin, ancak bir «sıfır» modülünün yok sayılması demek olduğu ıspatlanarak, böylece bu kavramın ancak ve yalnız gerçek hayatın dışında bir insanlık ideali

olabileceği ortaya konuyordu. Ama nasıl ki ateşi kullanmayı ilk beceren insandan sonra, bütün insanların bunu kullanabilmesine kadar geçen zaman onbinlerce yıl olarak ölçülebilirse, tek tanrıci dinleri retorik kavramlarla izah etmeye çalışan peygamberlerden itibaren insanların -çoğunluğuyla- sembolik mantıkla düşünebilme yeteneğini kavrayabilmeleri süreci de -ilerleme süratinin artışı da hesaba katılsa- binlerce yıl sürecekti. Yani insanlığın birarada akord halinde yaşayabilen bağımsız şahsiyetler topluluğu, insanların da «sosyal varlık» seviyesine gelmeleri kolay olmayacaktı.

Dolayısıyla insanlar büyük çoğunluğu ile lâfzen tek tanrıci olduklarını ifade etmek, daha doğrusu zikretmekle beraber, gerçekte panteist veya en ileri olarak politeist eğilimler, akımlar oluşturdu- lar. Ancak tek tanrıci dinlerin politeist kampanya seviyesine yüksel- mesi de kolay olmamış, büyük ve kanlı reform hareketleri gerektir- miştir. Önce İslâmiyet, Arapların kolonyalist sünni yönetiminin, ko- lonyalist Bizans'la bir rekabet zıtlaşmasına girmesiyle «dâr-ül harb» ilân ettikleri Anadolu'da, Türk ruhu, «etik»i veya «töresel»liği ile bir- leşerek, -daha doğrusu çarpışarak- reformasyona uğramıştır. «Tari- kât» olarak şekillenen ve her bir tarik (yol) «veli»sinin bir reforma- törü olduğu bu büyük din reformu hareketi, iflâh olmaz yani reform -ve dolayısıyla rönesans- kabul etmez Ortodoks ve ilkel kolonyalist Bizans'ın anti-tezini oluşturmuştur. Doğu Roma'nın yıkımına sebep olan bu hareket Katolik Avrupa'da da devam etmiş ve Papa'nın mutlak hükümlerine son vererek -bilinen- Rönesans'a yolaçmış- tır.

İnsanın ancak vazedilmiş -toplu- ibadeti eksiksiz yapması ile cen- neti hakedebileceğini vaaz eden -ateşin keşfi öncesinden bakiye ruh- culuk demek olan- «panteizm» ağırlıklı sünni ve katolik öğretiye kar- şılık, Anadolu reformatörleri, insanın ancak kendi çabası ile bir «yol» dan giderek kâmil insan olabileceğini telkin ederlerken, katolik çı- kışlı reformatörler de ufak bir «nüans» farkı ile, «insanın kendi ça- bası ile kendini -marifetlerini- göstererek Tanrının Seçilmiş kulu ol- duğunu ispat etmesi gerekir,» diyorlardı. Yani bu aşamada din, bi- reysel inisiyatif öğütleyen, telkin eden kişilik geliştirici -ateşin keşfi ile «sıfır»ın keşfi arasında yer alan, ahlâki ve bedihi normların orta- ya çıkması ile beraber retorik mantığın teessüs ettiği bir dönemden bakiye dincilik (yani çok tanrıcilik) demek olan- «politeizm» ağır- lıklı yeni bir öğreti formuna giriyordu.

İşte lâiklik insan bireyselliğinin, düşüncesinin varlığını öngören böyle bir öğretinin gereği olarak -eski Yunan'dan sonra- bu aşamada yeniden ortaya çıkmıştır. Ama bu son aşamadaki lâiklik, -eski Yunan' da olduğu gibi- insanlar arasında, daha doğrusu seçkin insanlar arasında bir mutlak eşitlik var sayamaz. Hatta seçilmişler arası mutlak eşitlik prensibi taraftarları ile bütün insanlar arası mutlak eşitlik prensibini savunanlar arasındaki mücadelenin üstünde bir prensipmiş gibi de yorumlanamaz. Panteizm ile Politeizm arasındaki gibi bir uzlaşmaz çelişki, bu iki fikir arasında da vardır. Çünkü «sıfır»ın keşfinden beri sembolik mantıkla düşünen insanlar bilmektedirler ki «eşitlik» kavramı ancak bir «sıfır» modülüne nazaran sözkonusu olabilir ve retorik mantıktaki, Aristo mantığındaki -kölelik modülünden sarfınazar- değişmez bir bedahat anlayışına dayalı eşitlik kavramı ise yalnızca bir «ideal»den başka birşey değildir.

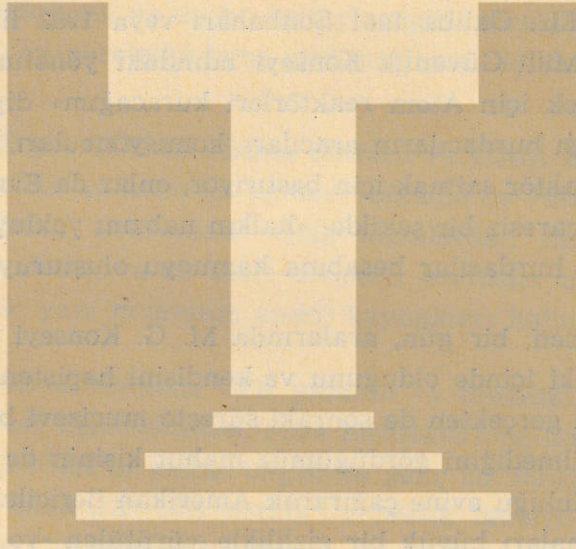
O halde bugünkü lâiklik, eski Yunan'dakiyle alâkası olmayan ve birinci din reformundan sonraki bir aşamada ortaya çıkan çok geniş ve geçici bir consensus'un, zımnî mutabakatın adıdır ancak; ve de bugünkü din eğilimleri arasındaki uzlaşmaz çelişkileri örtbas etmekten başka bir işe yaramamaktadır artık... Şayet insanlık yeni bir dinsel savaşlar dönemi yaşamayacaksa -ki öyle olmalıdır- Aristo mantığının, retorik mantığın çelişkilerine dayanarak mugalâta ile, inatla kendilerini -daha doğrusu çıkarlarını- savunan çeşitli din eğilimlerini zarflayacak, veya muhtelif dini spekülasyon alanlarının üstüne çıkacak teorik bir din izahı ortaya konmalı ve tabii ki bilimlerin ilerlemesine paralel olarak bu da daima geliştirilmelidir.

Son tahlilde, ibadet şekillerinin bilimsel analizler neticesi nasıl bir formasyonda birleşeceği şimdiden kestirilemeyecek böyle bir süreç, aynı zamanda gerçek monoteizmin tefrikasız dinini ortaya çıkaracak son reform süreci demek olacaktır...

Ayrıca son olarak şunu da vurgulamakta yarar vardır ki «Tanrı» kavramı «zaman» ile birlikte var olan, onunla sıkı sıkıya ilişkili bir kavramdır. (Bunu eski Yunanlılar bile sezmişti ama artık bizim teorik olarak açıkça göstermemiz gerek). Zamanın dışına çıkılmadıkça veya zamanda yaşarken Tanrı -dolayısıyla Din- daima var olacaktır. Zamanı kabul edip, hatta mutlaklaştırıp da «Tanrı»yı yok saymaya kalkmak bir «hezeyan»dan başka birşey değildir. Diğer

tarafından dini, «realitede yeri olmayan metafizik, bilgi ve bilim harici bir olay» gibi yorumlamak ise «zaman» kavramını metafizik saymak gibi bir galat-ı rüyet'tir; ki böyle bir kötü görüş de ancak, hiçbir reformasyon akımı doğurmamış, korkunç panteist ağırlıklı Yahudilik ve Ortodoksluk gibi din eğilimlerine mensubiyet duygusunun sebep olduğu aşırı tepki sonucu husule gelebilir...

KATKI

TÜSTAV

Ali Ergin Güran'dan Önemli Açıklamalar

Cumhur AKSEL : Galiba 1981 Sonbaharı veya 1982 İlkbaharıydı... O zamanki Milli Güvenlik Konseyi adındaki yönetim, «enerji sorununu halletmek için Atom reaktörleri kuracağım» diye tutturmuştu. Uluslararası hurdacıların aracıları, komisyoncuları, paşaların etrafını sarmış, reaktör satmak için bastırıyor; onlar da Evren Paşa'nın nutukları ile -çaresiz bir şekilde- «halkın nabzını yokluyoruz» tessellisi ile gerçekte hurdacılar hesabına kamuoyu oluşturuyorlardı.

Bu durumda sen, bir gün, aralarında M. G. Konseyi üyesi bir paşa ile yakın ilişki içinde olduğunu ve kendisini hapisten kurtaracağını söyleyen ve gerçekten de sonraki süreçte mucizevi bir şekilde davalara dahil edilmediğini gördüğümüz mahut kişinin de bulunduğu 8-10 kişilik topluluğu evine çağırarak Amerikan ilericilerinin, solcularının, araştırmaları büyük bir gizlilikle yürütülen -ve geciktirilen- FÜZYON Enerji'nin bir an önce insanlığın kullanımına sunulması yolundaki kampanyasını havi yayınlarını çıkarıp, okuyalım ve çevremize gösterelim diye bize dağıtmıştın.

Ne var ki bundan birkaç gün sonra Kenan Evren Paşa Devlet Başkanı sıfatı ile halka nutuk iradederken zannımca aynen «nükleer enerji santrallarına karşı olanlara kulak asmayın» demişti. Bunun üzerine sen çok üzülmüş ve memleket tamamen dış mihrakların gü-

dümüne giriyor, «Böyle demode teknolojinin enkazını, hurdalarını satın almak, ülke değerlerini haraç mezat satmak demektir» demiş-
tin... Allahtan ki bu hevesler -sonradan- gerçekleştirilemedi...

Senin o zaman bize gösterdiğin yayınlarda, yarının enerji kay-
nağı olarak sözedilen «Füzyon» olayı şimdilerde çok konuşulur, tar-
tışılır oldu. Ama gazetelerden ve TRT'den yansıyan haber ve bilgiler
çok muğlâk ve çelişik; hatta, yanılsatmalı olduğu anlaşılıyor. Dola-
yısıyla senin bu konuda en azından Amerikan ilerici ve solcuları ka-
dar bilgili ve müteyakkız olduğunu bildiğim için yine bazı açıkla-
malar yapmanı rica etmek mecburiyetinde kaldım.

Lütfen, şu Füzyon Enerji'nin -kaba taslak da olsa- ne menem
birşey olduğunu ve de bu konuyla ilgili olarak Amerikalılarla nasıl
bir ilişki ve paralellik içine girdiğini biraz açıklarmısın?

Ali Ergin GÜRAN: Buna eskiden PLÂZMA Enerjisi deniliyordu.
Hatta fizikte bu konu ile uğraşan bölüme de Plâzma Fizigi adı veri-
lirdi. Çünkü elektronları eksik atomlardan müteşekkil maddeye
«plâzma» denir; ve de böyle dengesiz maddeler uzayda doğal bulut-
lar olarak, yani muazzam enerji kaynakları halinde mevcuttur.

Füzyon konusunda 60'lı yıllarda -o zamanki ismi ile- İstanbul
Üniversitesi, Fen Fakültesi, Fizik Enstitüsü'nde, hocam merhum Prof.
Fahir YENİÇAY'ın teorik bilgisi ile genç bir Bulgar fizikçisinin (adı
Vangelof filân gibi idi) teknik ve pratik becerisi birleştirilerek bir
araştırma yürütülüyordu. Büyük zorluklarla muhtelif sanayi ülke-
lerinde ayrı ayrı yaptırılan parçaların biraraya getirilmesi ile ortaya
çıkarılan cihaz, bir elektrik kontağı ile seri şiddetli şoklar -patlama-
lar- meydana getiren büyükçe bir tüpten ibaretti.

1966-67 yıllarında gerçekleştirilen bu deneyin çok daha gelişt-
mişlerinin ABD'de -ve özellikle Rockefeller'in Araştırma Fonu'nca-
büyük bir gizlilik içinde yapıldığını duyuyor ve okuyorduk. O zaman
bu araştırmaya gözlemci ve yardımcı olarak katılan bir arkadaşı-

mın verdiği bilgiye göre sözkonusu deneydeki «şok»lar çok şiddetli olmasına nazaran, patlarlı motorlardaki patlama sürelerine göre çok kısa süreli idi... Bu da motor imalinde bir takım teknik zorluklar çıkarıyordu. Bir de Plâzma'nın elde edilişi masrafı söz konusuydu. Ama ABD'de bu zorluklar kısmen yenilmiş ve meselâ bir gemiye monte edilebilecek büyüklükte motor yapılabilmiş deniliyordu. Ancak tabii ki böyle bir buluşun hayata sokulabilmesi kolay değildi. Çünkü bu, büyük bir ekonomik, dolayısıyla muazzam bir sosyal, politik devrim demek olacaktı.

Ama son aylarda bu konunun büyük gürültülerle «mass media»ya aksettirilmesinden anlaşıldığına göre böyle bir motorun veya türbinin, ekonomik olarak gerçekleştirilmiş olması ihtimali büyüktür. Bu sansasyonel olayın büyük bir enerji reaktörü olabileceğine pek ihtimal vermiyorum. Çünkü oda sıcaklığında şiddetli patlama veren ve zararlı radyasyonu olmayan -ve de hiçbir kötü atık madde bırakmayan- bir kaynağı ısı enerjisi üretici olarak kullanmak, uçak benzinini -ısı veren- yakıt olarak kullanarak şimendifer çalıştırmaya benzer...

Geçen sayıda çıkan «mülakat»ta da belirttiğim gibi ben 1973 yazında Nürnberg Cezaevi'nden tahliye olup birkaç hafta da -tekrar-Zirndorf mülteci kampında bekledikten sonra, Münih'de oturma ve çalışma izni aldım. Münih'de, daha önce de tanıdığım ve turist olarak gittiği Türkiye'den -tanıştığı- bir vatandaşla gelerek burada bir daire tutmuş olan bir Amerikalı bayanın dairesinin ufak bir odasına yerleşmek durumunda kaldım. Bu ev, Almanı ile, Amerikalısı ile, İngilizli, İtalyanı ve Türkleri vs. ile bilumum milletten solcu, ilerici, sosyalist, komünist birçok kişinin geldiği, sanki bir buluşma yeri gibiydi... Hertürlü legal, illegal yayın imkânı da vardı.

İşte böyle bir yerde durumum çok kritikti. Bir defa Federal Almanya hükümeti ancak -o da çok zayıf ve rahatsız olduğum için- bir veya iki ay «sosyal yardım»dan para vermiş ve «artık çalış!» diye kesmişti. Bunun üzerine girdiğim iş, gidiş-geliş yol da dahil 12 saat

süren, pis ve riskli bir işti (asitlerle çalışıyordum). Bununla beraber her akşam eve gelen ve özellikle hafta sonları dolan ziyaretçi(!)lerle ilgilenmek ve meram anlatmak gerekiyordu. Çünkü ortam öyle bir ortamdı ki ister köklü psikolojik nedenlerden, ister yorgunluk, bezginlik, yılmıktan mütevellit olsun, herhangi bir «mensubiyet hissi»nin kokusu duyulsa, bırakalım TKP'liyim filân gibi şöhretli bir isimden bahsetmeyi, kafadan atacağın herhangi bir ismi bile seni an-gaje edecek büyük bir örgüt haline getirebilirlerdi. Bunun aksi de berbattı... Şayet uzun süre mensup olduğun örgütü(!) fâş etmez ve o ağır şartlara ses çıkarmadan intibak etmeye çalışırsan, böyle bir mantıksız durumda- seni bir «köstebek» olarak beller -mimler- ve baskıyı arttıırırlardı.

Bağımsız bir şahsiyet olarak durabilmenin çok zor olduğu böyle bir ortamda bütün ilerici ve devrimcileri ilgilendirmesi, hatta fikren angaje etmesi gereken dünya çapında böyle bir stratejik konuyu, Füzyon Enerjisi konusunu ortaya attım ve «böyle bir enerji, dünya kamuoyundan niçin gizleniyor» sorusunu sordum. Tam da o sırada petrol krizi patlayınca, benim bu fikrim bir gündem maddesi -ve de Kristof Kolomb'un yumurtası- gibi cuk oturdu.

AKSEL: İyi ama, Amerika'daki bazı sol çevrelerce 1975'den itibaren ortaya atılan ve ilerici devrimci bir kampanya haline getirilen bu Füzyon Enerji meselesi senin bu deklarasyonunla ilgili midir?

GÜRAN: Valla ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, bu olaydan sonra Amerikalı bayan da memleketine döndü; ben de Af'tan yararlanarak yurda döndüm. Ama baktım ki bir süre sonra Amerikalı bayandan Füzyon konusunda yukarıda sözünü ettiğimiz yayınlar gelmeye başladı ve mektuplarından da anladım ki bu Amerikalı bayan ve dönünce evlendiği yeni kocası da Füzyon enerjinin geliştirilerek pratik hayata tatbikatını geciktirenlere karşı açılmış bir kampanyanın başını çekenlerden olmuşlar...

Ancak burada şunu da belirtmeden geçemeyeceğim ki, o bunalmış dönemde sözüne, kavline titizlikle sadakat gösteren bu Yahudi asıllı Amerikalı bayan LINDA'nın (Baba soyadı «Berman») kişiliğinde, saygıdeğer, yüksek bir karakter gördüm. Çünkü Münih'de gerek bazı Alman, gerekse Amerikan Konsolosluğu çevrelerinden gördüğü gizli, açık baskıya göğüs gerebilmek kolay değildi. Meselâ bir seferinde, bir garden partide, pasaportu ile bütün gerekli evraklarını «yanlışlıkla çantanızı ateşe attık» diye yok edip, aylarca pasaport vermediler. Ülkesine dönmekte direnince de, basına aksedebilecek büyük bir rezalati -skandalı- göze alamıyarak annesi ile babasının apar topar Amerika'dan gelerek kızlarını kontrol etmesini sağladılar. Ama, sonunda «kendinde» olduğunu kanıtladı ve pasaportunu aldı.

AKSEL : Peki, madem bu Amerikalı bayana büyük değer ve, Füzyon enerjisinin de istikbalin enerjisi olacağına büyük ihtimal veriyorsun; bu enerji hakkında Amerika'dan kampanya başlatanlara niye katılmadın?

GÜRAN : Ben o zamanlar bütün taktik politik meselelerin üzerinde, «kolonyalizm» konusuna kafa yoruyordum. Kerim Sadi ile de yaptığımız konuşmaların en anlamlı ve yorucu konularından birini bu konu teşkil ederdi. Dolayısıyla böyle bir yepyeni ve ucuz bir enerji kaynağının ortaya çıkmasının, dünyadaki bütün sosyo-politik dengeleri altüst edeceği için büyük bir kolonyalist saldırı ile beraber planlanacağını düşünüyordum. Yani bu plâna göre emperyalistlerce, böyle bir ucuz —ve de tertemiz— enerjinin piyasaya sürülmesi ile beraber —hatta bundan biraz önce— yepyeni ve sımsıkı bir kolonyalist doktrinin de hayata geçirilmesi gerekirdi. Ve de böyle bir doktrin, en âdi ve zorbaca beyin yıkama şekillerine dahi dönüşebilirdi.

Ayrıca o zamanlar hertürlü «yeni kolonyalizm»e cevap verebilecek, yani anti-tez olabilecek anti-kolonyalist bir programın tarihi temel postüla ve prensiplerini henüz çıkaramamıştık. Onun için bu

kampanyaya itibar etmedik ve tehlikeli bulduk. Nitekim sonradan bu kampanya yerini —bu temiz enerjiye yolaçacak şekilde— dünya çapında bir «Yeşiller» hareketine bıraktı. Ama artık anti-kolonyalist program çıktıktan sonra her türlü kampanyaya —uluslararası platformda görüşüp tartışarak— katılmaya hazır olacağız.

AKSEL : Biraz evvel «... kafadan atacağın herhangi bir ismi bile küyük bir örgüt haline getirebilirlerdi» şeklinde bir ifade kullandın. Bu iddianı destekleyecek —hiç olmazsa— bir belirtiden söz edebilir misin?

GÜRAN : Meselâ sözkonusu Münih'deki evde sık sık «12 Mart» döneminden sonraki demokratik(!) dönemde kurulabilecek bir sosyalist partinin isminin ne olması gerektiği sorusu sorulur ve cevap aranırdı. Ben de herhalde sıkıştırıldım ki, ortaya «meselâ Türkiye Sosyalist İşçi Partisi» olabilir diye bir laf attım. Çünkü böyle bir konuda Kerim Sadi'ye danışmadan birşey söylemem mümkün değildi ve de o şartlarda Kerim Sadi'ye ulaşmak demek, onu bir çamura bu-laştırmakla eş anlam taşıyordu.

Sonradan bildiğin gibi bizim dönmemiz bile beklenmeden bu ađ ile bir parti kuruldu. Ama işin ilginç yönü, Linda'nın bana 'Amerika'-dan gönderdiği Füzyon enerji konusundaki kampanyayı yürüten Labor Komite'lerin yayınları arasında bir de Türkçe «Yeni Kitle» diye bir yayın çıktı. Hatta bu arada TSİP, adlı adınca İşçi Komiteleri kurma kampanyasını başlatmıştı... Biliyorsun ki Kitle o zaman TSİP'in yayın organı idi... Bu durumu ben KATKI'nın —yurda döndükten sonra çıkardığım ilk sayısı olan— Aralık 1974 tarihli 9. sayısında açıkladım ve «CIA'nın oyunu» diye karakterize ettim. Hatta o zaman «Lâz»'ın TKP'si de bizi desteklemiş ve Atılım'da, «ateş olmayan yerden duman çıkmaz» diye yazmıştı; ve de «Yeni Kitle» böylece yayın hayatından sessizce çekiliverdi...

Sonrasını sen de biliyorsun... Ben yurda dönünce bir de baktım ki bizim gizli TKP örgütçüsü, senin de o zamanki gizli şefin konumun-

da olan ve sonradan M.G. Konseyi üyesi bir büyük paşanın da ahbabı çıkan o Allah'ın mahlûku, Kerim Sadi'yi yakın markaja almış, ille de TSİP diye tutturuyor... Yok efendim bir iki ilçe elimizdeymiş; yok efendim istersem genel başkan bile olurmuşum, falan filân...

AKSEL: O şahsın benim şefim olduğunu reddediyorum; ama o konuda gerektiği zaman gereken açıklamaları yapacağıma da sözveriyorum.

GÜRAN: İnşallah bir an önce şu anti-kolonyalist eylem programı çıkar da, kendilerinin «Devlet» adındaki muhayyel bir düşman tarafından lânetlendikleri vehmiyle kapıldıkları kuvvetli mensubiyet hislerini tatmin için Hükümetten parti marti adında bir klüp kurma izni koparmaya çalışan geri zekâhların histerisi yatıştırılır; ve sen de böyle pespaye kişilerle polemige düşmek zorunda kalmazsın.

Çünkü progresistlikte, devrimcilikte esas olan, inisiyatifi elde tabilmektir. Şayet objektif nedenlerden kaynaklanan ve yeteri kadar açık bir şekilde tebellür etmiş olan bir yığın atılımı inisiyatifine dayanılamıyorsa, mutlaka objektif gözlem, deney ve teorik analizlere, soyutlamalara dayalı fikri inisiyatifi elde tutmak lâzımdır. Muhtelif devrimci örgütlenme biçimleri ancak bu temel şartların üzerinde oluşacak yapılanmalardır. Yoksa «önce örgüt!» diye tutturmak sadece bir «yanlış» olmaktan çok öte anlamlara gelir.

Fikri inisiyatif; onun bundan, ötekinin berikinden yürütebileceği —çalışabileceği— bir sır, bir cennet anahtarı değildir. Şu veya bu nedenle biraraya gelmiş veya getirilmiş insanların fikirlerinin ortalaması da değildir. Fikri inisiyatif, genelde —teşbih caizse— topla (ana aktiviteyle) buluşmak için yapılan «hareketlenme»dir. Ve de topla buluşmadan önce çoğunluğun —bu plânlamayı— anlaması gerekmez; tam tersine, anlamaması normaldir. Ancak topla buluşulunca herkes, «Aaa! Zaten bu böyle olacaktı; olması gerekirdi» der.

Artık hiçbir endişeye kapılmadan şunu da söyleyebilirim ki biz bugün fikri inisiyatif bakımından Dünya çapında en önlerde, belki

de en öndeyiz. Hiçbir zaman ve hiçbir adımda oldu-bitti yapmadık. Gereken adımları atmadan evvel gereken yerleri haberdar ettik; katkılarını, iştiraklerini istedik. Ama genel olarak «örgütçüler» diyebileceğim, «yedi düvel»in ajanları ile işbirliği yapan —pragmatik ve provokatif— bir anlayış bizi her adımımızda çelmelemeye ve ardından da aynı yönde bizi geçmeye, aşmaya çalıştı. Üstelik bir ara Özal Hükümeti de bunlara arka çıkmaya, yani bir provokasyonun inisiyatif haline gelmesi için destek olmaya kalktı; ve sanki bunların içinde devlet ajanlarının parmağı yokmuş gibi «örgütlenmeye tevessül»den verilen mahkûmiyet kararını kabullenerek bunların peşine takılmamız için bir «pişmanlık yasası» çıkardı. Biz bu blöfü görünce de olayı örtbas ettiler.

Halbuki biz daima bütün «dış dinamik» tesirlerinden ve provokasyon aktivitelerinden sarfınazar, Türkiye'deki çalkantıların özünde, tarihinden kaynaklanan objektif, yani tüm dünyaya örnek —ama doğal mecralarından saptırılmış— bir «iç dinamik»in yattığına inandık. Ve bunun programını ortaya çıkarıp formüle etmeye çalıştık. Neticede de bu inancımızda haklı olduğumuzu da anladık. Şimdi bunu anlatma aşamasındayız artık...

Bizim esir durumunda olmamız sadece bir takım zor şartlara veya yaygın deyimleriyle işkencelere katlanmamızı gerektiriyor. Yoksa fikrimizden bir değer kaybettirmiyor; ki bu da bütün «öncü»ler için sözkonusu olan ve katlanılması, aşılması gereken bir «promete sendromu»ndan başka birşey değildir.

AKSEL: Verdiğin değerli bilgiler için çok teşekkür ederim Ağabey.

GÜRAN: Görev saydım; ben teşekkür ederim.

**AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN
ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER
NER DAĞITIM - ERKAN SARI ADRESİNE BAŞVURABİLİR**

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
- ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Aksesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifراسyonu

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
- ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kourdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
- ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşünörlere ve «Klâsik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
 - ★ Ali Ergin Güran'la MÜLAKAT
 - ★ Truva Atı Uygarlığı
-